

Til fru Pernille Frahm: Ja, FN er i allerhøjeste grad også en sikkerhedsorganisation for Europa. FN er en global sikkerhedsorganisation, den eneste af slagsen, og derfor også for Europa. Det, jeg især gerne vil gøre rede for over for fru Pernille Frahm, er, at den diskussion, vi har haft om både Kosovo og Irak, jo ikke har gået på, om der var et FN-grundlag. Der har i begge tilfælde været et FN-grundlag. Den har gået på, om FN-grundlaget har været tilstrækkeligt.

Der er en FN-resolution, som pålagde Milosevic ganske bestemte ting: at optage forhandlinger, at give adgang for den humanitære nødhjælp, at trække sine sikkerhedsstyrker tilbage. Det er vedtaget i FN's Sikkerhedsråd, og det er klare pålæg til ham, som FN's generalsekretær så i øvrigt derefter konkluderer, at han ikke har opfyldt. Regeringen fandt, og jeg fandt, at dette var et tilstrækkeligt grundlag, men der var et FN-grundlag.

Det samme er tilfældet i Irak, hvor der er 45, tror jeg, vedtagne FN's Sikkerhedsrådsresolutioner i årenes løb, som pålægger Saddam Hussein at give fri, uhindret adgang for FN's våbeninspektører. Der er et FN-grundlag. Man kan diskutere, det har jeg medgivet, om det er tilstrækkeligt, og det er en lødig diskussion, men det er ikke en lødig diskussion, at der ikke var et FN-grundlag. Det var der, og det bør der selvfølgelig være.

Til fru Charlotte Antonsen: Jeg ville da være glad for, hvis jeg skulle have overset nylige vedtagelser eller udtalelser fra Venstre, men det tror jeg nu ikke, at jeg har. Jeg tror ikke, at der er nogle sådanne, og at det er derfor, jeg ikke har set dem. Det kom jo da også frem her til sidst, at der også var forskel, når man skulle prioritere osv., så det kan jo godt være, at mine betragtninger alligevel har en del på sig.

De forskellige WEU-operationer, som fru Charlotte Antonsen opregner, er jo så tydeligt i den nedre ende af det militære spektrum. Jeg tror, man må sige på det yderste spektrum. Der, hvor der virkelig har været tale om, at man har måttet indsætte større militære operationer, f.eks. i Bosnien og i Kosovo, da man skulle opstille en militær trussel dér, havde vi ikke WEU.

Det var i øvrigt heller ikke hverken NATO eller WEU, der gik ind i Albanienkrisen. Det var en ad hoc-gruppe af lande, der fandt, at her var en opgave, som de gerne ville påtage sig at løse, og som gjorde det med et FN-mandat. Sådan er verden faktisk ganske mangfoldig.

Jeg er til gengæld helt enig i en bestemt ting, som fru Charlotte Antonsen sluttede med at sige, nemlig at der er fremdrift i hele den her diskussion om den europæiske sikkerhed, og at den fremdrift, som det har været fremhævet også af fru Elisabeth Arnold og hr. Buksti især, i diskussionen går i en retning, som set fra regeringens synspunkter og mit synspunkt er en god retning. Derfor synes jeg, at det var en god debat. Jeg er sikker på, at vi vender tilbage til disse temaer.

Jeg tror ikke, man skal forvente, at der kommer en hurtig afklaring i den fremdrift af den europæiske diskussion, vi oplever. Jeg tror, vi kan få noget fremdrift, nogle fremskridt på NATO-topmødet i april, men jeg venter ikke en hurtig afklaring og ser gerne frem til yderligere diskussioner, i takt med at tingene udvikler sig.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Vi har jo diskuteret længe, og jeg skal ikke forlænge debatten voldsomt, men der er et enkelt principielt sted, hvor jeg synes, vi er nødt til at få rundet den af.

Det drejer sig om FN-mandater, hvor udenrigsministeren siger, at det var den danske regerings vurdering, at det var et tilstrækkeligt grundlag. Jeg synes, at det er relativt interessant, hvad den danske regering mener, og det eneste, der er mere interessant, er at læse, hvad der står i FN-pagten. Hvis man læser kapitel 7, står der i art. 39:

»Sikkerhedsrådet skal afgøre, om der foreligger nogen trussel mod freden, noget fredsbrud eller nogen angrebshandling, og skal med henblik på opretholdelse eller genoprettelse af den mellemfolkelige fred og sikkerhed fremsætte forslag eller beslutte, hvilke forholdsregler der skal træffes i overensstemmelse med artiklerne 41 og 42.«

Jeg siger det her for tydelighedens skyld. Der er ingen tvivl om, at det er Sikkerhedsrådet og alene Sikkerhedsrådet, der har muligheden for at træffe afgørelse. Det betyder modsat, at når man gradbøjer FN-systemet i den grad, at man, vel vidende at man har sikkerhedsrådsmedlemmer, som man havde i de to sidste tilfælde, der går imod – i de her tilfælde Rusland, Kina og formentlig også Brasilien som fast medlem – så bøjer man FN-systemet på en måde, der er farlig for hele det FN-system, der blev etableret efter 1945.